

Arrest

nr. 73 578 van 19 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 24 maart 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Volgens uw verklaringen werd u in uw land van herkomst lastig gevallen door de Kadyrovtsi omwille van uw schoonbroers die

banden hadden met de rebellen, en door Wahabieten omwille van uw oom, G. G. (...), die door hen beschouwd werd als een verrader. Op 6 september 2010 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 31 januari 2011. Uw eerste asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties onder meer geweigerd omwille van het gebrek aan bewijzen, uw houding met betrekking tot uw eigen problemen en tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw echtgenote, G. K. (...) (O.V. 6.408.393). Na deze negatieve beslissing verliet u het land niet. Daarentegen vroeg u op 19 juli 2011 voor een tweede keer asiel aan en legde verschillende documenten voor met betrekking tot uw schoonbroer, A. M. (...) en met betrekking tot uw eigen problemen met de autoriteiten. U verklaart dat uw vader twee convocaties, daterend van 2009, van het rekruteringscentrum van Atchoi-Martan ontvangen had die u opriepen om te verschijnen. Nadat u tweemaal niet opgedaagd was, hetgeen onmogelijk was aangezien u in België verbleef, werd uw dossier overgemaakt aan het ministerie van Binnenlandse Zaken. Betreffende de documenten van uw schoonbroer, stelt u dat vrienden van uw vrouw deze documenten lieten overkomen. Verder stelt u dat de autoriteiten uw schoonfamilie regelmatig vragen stellen over uw verblijfplaats. Ook vernam u van uw vader dat u in uw land van herkomst geregistreerd staat als een overleden persoon. U heeft nog steeds contact met uw familie in Tsjetsjenië.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw de volgende documenten neer: uw geboorteakte en die van uw vrouw, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw vrouw en haar medisch attest. Betreffende uw problemen legt u twee convocaties voor, een brief van het militair commissariaat van Atchoi-Martan en een verklaring van uw oom G. G. (...). Betreffende uw schoonbroer leggen jullie zijn geboorteakte voor, een brief van het parket van Atchoi-Martan en antwoorden van de ministeries van Justitie van Rostov en Volgograd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u nog steeds verklaart te hebben met de autoriteiten omwille van het strijdersverleden van uw schoonbroers. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen:

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst vernam u enkele maanden geleden van uw vader dat u in uw thuisland geregistreerd stond als overleden persoon. (CGVS p. 6) U stelde dat uw vader die informatie vermoedelijk via zijn kennissen en connecties te weten kwam maar wie die personen zijn, weet u niet. (CGVS p. 7) Eveneens kon u niet vertellen sinds wanneer u als overleden persoon geregistreerd stond. (CGVS p. 15) U stelt verder dat u lastig gevallen werd door de autoriteiten in uw land van herkomst en legt ter staving twee oproepingsbrieven en een document ter overdracht van uw dossier voor. Echter, betreffende de eerste oproepingsbrief kan u niet zeggen wanneer en hoe dit document afgeleverd is, noch bij wie u zich moest aanmelden. (CGVS p. 11 en 12) Eveneens kan u zich niet herinneren wanneer u werd opgeroepen. (CGVS p. 12) Betreffende de tweede oproepingsbrief stelt u enkel dat deze identiek is aan de eerste oproepingsbrief. (CGVS p. 13) Wederom kan u niet zeggen wanneer u zich moest aanmelden of bij wie. (CGVS p. 13) Ook betreffende de afleveringswijze van dit document stelt u dat het op dezelfde manier gebeurde als de eerste keer en dat u niet meer informatie daarover heeft. (CGVS p. 13) Betreffende de brief van het militaire commissariaat van Atchoi-Martan waarin staat

dat uw dossier aan het ministerie van Binnenlandse Zaken werd overgedragen wegens uw afwezigheid na twee oproepingen, weet u niet op welke wijze uw vader dit document in handen kreeg. (CGVS p. 14) U weet daarenboven de naam niet van de persoon die verantwoordelijk was voor uw dossier en die deze brief geschreven heeft. (CGVS p. 14).

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw vervolgingen en de kern van uw tweede asielaanvraag, namelijk uw bewering dat u nog steeds door de autoriteiten gezocht wordt, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. U stelt dat u geregistreerd staat als overleden persoon in uw land van herkomst, hetgeen bijzonder opmerkelijk is, maar kan hier amper iets over vertellen. Nochtans heeft u de mogelijkheid om meer informatie te verkrijgen via uw vader en zijn connecties, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Ook uw vage kennis betreffende uw oproepingsbrieven kan onmogelijk aanvaard worden aangezien verwacht mag worden dat een asielzoeker met interesse en op gedetailleerde wijze de problemen waarvoor hij asiel aanvraagt volgt en hierover vervolgens volledige en duidelijke verklaringen kan afleggen. Uw vage verklaringen tonen uw gebrek aan interesse en onverschilligheid met betrekking tot uw asielrelaas aan hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

In de tweede plaats, en in het verlengde van vorig punt, stelt het Commissariaat-generaal vast dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. Vooreerst vertoonden de oproepingsbrieven verschillende vormelijke gebreken. Zo is niet ingevuld in welke zaak of in welke hoedanigheid u opgeroepen wordt. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen daarentegen normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, in casu het militair commissariaat van Atchoi-Martan. Uw geloofwaardigheid betreffende deze documenten en de verklaarde problemen wordt eveneens verder ondermijnd door uw gebrek aan kennis betreffende deze documenten, hetgeen in vorig punt besproken werd. Betreffende de brief van het militaire commissariaat van Atchoi-Martan waarin staat dat uw dossier aan het ministerie van Binnenlandse Zaken werd overgedragen, merkt het Commissariaat-generaal op dat dit een brief tussen deze twee instanties betreft, en nergens enig gewag gemaakt werd dat u of uw familie eveneens geadresseerden waren. Hierdoor vraag het Commissariaat-generaal zich af hoe uw vader aan dit document geraakt is, aangezien het een brief tussen overheidsinstanties betreft. U kan hiervoor geen uitleg geven en stelt enkel dat u het niet weet. (CGVS p. 14) Samen met uw geringe kennis betreffende dit document, zoals reeds werd besproken, wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast.

Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal zich vragen waarom u door het militair commissariaat werd opgeroepen als u, zoals u beweert, door Kadyrovtsi gezocht werd. U stelt dat dit niets met uw hoedanigheid van ex-militair te maken heeft maar dat de autoriteiten u enkel zo willen dwingen om tot daar te komen. (CGVS p. 12) Uw uitleg draagt dus bij tot de conclusie van het Commissariaat-generaal dat u op basis van deze documenten niet kan aantonen dat u door de Kadyrovtsi gezocht wordt omwille van het strijdersverleden van uw schoonbroers, hetgeen de reden is waarvoor u asiel aanvraagt. Uw verklaring dat u door het militair commissariaat wordt opgeroepen, enkel om u daar te krijgen, zijn uw eigen vermoedens. Uw beweerde vervolging door Kadyrovtsi is bijgevolg niet bewezen door deze documenten. Wat de brief van uw oom G. G. (...) betreft verklaart u zelf dat hij enkel van uw problemen weet doordat u het hem zelf verteld heeft. (CGVS p. 15) Uw eigen verklaringen vormen geen objectief bewijs van de gebeurde feiten waardoor er aan deze brief weinig bewijswaarde toegekend kan worden.

Betreffende de documenten in verband met uw schoonbroer, A. M. (...), namelijk zijn geboorteakte, een brief van het parket van Atchoi-Martan en antwoorden van de ministeries van Justitie van Rostov en Volgograd, stelt het Commissariaat-generaal vast dat deze documenten enkel stellen dat uw schoonbroer verdwenen is en geen enkel begin van bewijs vormen betreffende uw vervolgingen door de autoriteiten waarvan u verklaart slachtoffer te zijn. Eveneens legt u uw geboorteakte en die van uw vrouw, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van de eerste pagina van het binnenlandse paspoort van uw vrouw voor, hetgeen uw identiteit en die van uw gezinsleden aantoon, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal in deze beslissing. Uw vrouw verklaart na haar operatie last te hebben van geheugenproblemen maar het medisch attest dat zij voorlegt maakt hier geen enkel gewag van.

Tot slot wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd door uw houding die het de asielinstanties onmogelijk maakt om relevante informatie te verkrijgen betreffende uw problemen. U verklaart immers, net zoals uw vrouw, nog contact te hebben met uw familie in uw land van herkomst maar kan amper iets vertellen over de problemen van uw schoonfamilie. (CGVS man p.4, CGVS vrouw p. 3) U verklaart immers dat uw schoonfamilie nog steeds lastig gevallen wordt in uw land van herkomst. (CGVS p. 9) Echter, wanneer of hoe vaak dit gebeurde kan u niet zeggen, enkel dat het veel keer was. (CGVS p. 10) U hebt hierover geen informatie omdat u niet veel contact met uw schoonfamilie heeft.

(CGVS p. 10) Daarenboven weet u niet of u officieel gezocht wordt aangezien u naar daar moet gaan om dat te weten. (CGVS p. 15) Ook verklaart u niet geïnformeerd te hebben naar de huidige stand van zaken aangezien u wederom daar moet zijn om dat te weten. (CGVS p. 15) Ook telefonisch kon u zich niet informeren omdat er bepaalde onderwerpen zijn waarover men niet met iemand mag praten aangezien het hen in gevaar zou kunnen brengen. (CGVS p. 15) Vanuit een dergelijke onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen kan verwacht worden dat een asielzoeker afdoende inspanningen onderneemt om zich beter te informeren. Er dient echter te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig inspanningen hiertoe heeft geleverd. Dit ondanks het feit dat u bepaalde informatiebronnen voorhanden had die u wellicht meer informatie konden geven over uw vervolgingsproblemen, zoals uw schoonfamilie en uw vader die volgens uw verklaringen connecties en vrienden had. Het niet achterhalen van informatie betreffende uw asielproblemen en de evolutie ervan, wijst op een desinteresse en onverschilligheid voor uw eigen situatie, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van voornoemde redenen kan er geen geloof gehecht worden aan de nieuwe elementen die de aanleiding tot uw tweede asielaanvraag vormden, zijnde uw verklaringen en neergelegde documenten. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas en de nieuwe bijgebrachte elementen betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven en elementen als deze voorgehouden en bijgebracht door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM. Tevens roepen verzoekende partijen machtsoverschrijding in.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partijen opwerpen dat de bestreden beslissingen met machtsoverschrijding werden genomen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier

verwerende partij onderhavige bestreden beslissingen met machtsoverschrijding zou hebben genomen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar bij haar eerdere asielaanvraag voorgehouden asielrelaas. Dit initieel asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 6 september 2010 ongeloofwaardig bevonden, onder meer ingevolge flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door eerste verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waardoor haar de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 55 391 van 31 januari 2011 bevestigd, wat door verzoekende partijen niet wordt ontkend. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van eerste verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Eerste verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van onderhavige asielaanvraag kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas door eerste verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6. Waar eerste verzoekende partij de door haar aangevoerde nieuwe elementen in het verzoekschrift herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de nieuwe elementen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (vgl. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.7. Het verweer van eerste verzoekende partij dat het niet kunnen zeggen sedert wanneer zij als overledene staat geregistreerd een detail betreft dat niets aan de grond van het voorgehouden asielrelaas verandert, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Immers legt eerste verzoekende partij in dit nieuw element de nadruk dat zij aldus op elk ogenblik en door om het even wie kan worden gedood, waardoor in redelijkheid mag worden aangenomen dat eerste verzoekende partij zich – teneinde de correctheid van deze informatie beter te kunnen inschatten – verder zou hebben geïnformeerd over de herkomst en de ware toedracht van dit bericht, *quod non*. Aan dit belangrijk gegeven, bewust als overledene te zijn geregistreerd, kan terecht geen geloof worden gehecht daar het volstrekt onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij aan haar vader, die haar dit niet onbelangrijke element zou hebben medegedeeld, niet zou hebben gevraagd door wie hij hiervan in kennis zou zijn gesteld en sedert wanneer zij aldus geregistreerd stond (administratief dossier, stuk 6B, p. 6, 7 en 15). Dit nieuw element vermag derhalve niet de reeds voorheen vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas te ontkrachten.

2.2.8. Betreffende de flagrante onwetendheden met betrekking tot wezenlijke gegevens van de door eerste verzoekende partij bijgebrachte nieuwe elementen waaruit verwerende partij besluit tot een opvallende desinteresse die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid enkel bevestigt, werpt eerste verzoekende partij enkel tegen dat zij reeds sinds 2009 in België verblijft. Voormeld verweer kan evenwel door de Raad niet worden gevolgd daar meerdere gegevens waarvan eerste verzoekende partij totaal niet op de hoogte was gewoon vermeld stonden op de bijgebrachte stukken zelf en zij zich voor het overige probleemloos had kunnen informeren bij haar vader of andere familieleden of kennissen en dit via de diverse beschikbare communicatiemiddelen. Eerste verzoekende partij heeft niet eens geïnformeerd of zij al dan niet officieel werd gezocht (administratief dossier, stuk 6B, p. 15).

2.2.9. Waar eerste verzoekende partij meent dat met betrekking tot de opmerking van verwerende partij aangaande de vastgestelde vormgebreken op de oproepingsbrieven verwerende partij een procedure tot valsheid van inschrijvingen had dienen in te stellen, wijst de Raad erop dat verwerende partij het in haar beoordeling niet nodig heeft zich over het al dan niet vals karakter van onderhavige documenten uit te spreken, doch het volstaat hieraan geen authenticiteit toe te kennen die toelaat het voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien wijst de Raad erop dat desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze motivering kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende de inhoud van deze documenten en de wijze van verkrijging ervan en de constatacie dat belangrijke elementen oningevuld zijn, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat deze stukken niet vermogen de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

2.2.10. Ook de opmerking van eerste verzoekende partij dat de geboorteakte van haar schoonbroer, de brief van het parket en de antwoorden van het ministerie van Justitie “*aannemelijk aantonen dat de bron*

van de problemen van verzoekende partij hun oorsprong vinden in het feit dat ze enerzijds lid is van een familie waar een rebel aanwezig is en anderzijds dat zij, in de ogen van de Tsjetsjeense macht, gelijk op welk ogenblik dan ook hulp gebracht heeft aan een familielid en zodoende hulp verleend heeft aan de rebellen”, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze stukken geen informatie bevatten over verzoekende partij en derhalve geen enkel begin van bewijs vormen dat verzoekende partij door haar autoriteiten wordt vervolgd. Ook deze stukken vermogen derhalve niet de ongeloofwaardigheid van het initieel voorgehouden asielrelaas te ontkrachten.

2.2.11. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, wat om voormelde reden door de nieuwe elementen niet wordt ongedaan gemaakt, verhindert verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt:

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT